

3/2012

XB-1

Měsíčník sci-fi, fantasy a hororu

Zahraniční povídky

Carrie Vaughnová
Amaryllis

Jason Sanford
Do hlubin osvětlených moří

Daniel Abraham
I zaplakal Leviatan

České povídky

Františka Vrbenská
Starý dům má temná okna

Jan Pacas
Dámy v květinách

Pavel Obluk
Moře času

Petra Kubátová
Na kus řeči

Publicistika

Martin Šust
Rozhovor s D. Abrahamem

Jason Sanford
Ve vesmíru nikdo
neuslyší tvůj smích

www.casopisxb1.cz

Cena: 75 Kč – 3,05 euro

9 771804 660004

Sara Gengeová
Když ženy bojují

XB-1

Předplatné časopisu
XB-1 si můžete na
www.send.cz
objednat na rok,
na půl roku nebo si
přes předplatné můžete
koupit i jednotlivá čísla
a to i zpětně!
V takovém případě za
vás hradíme poštovné.

www.casopisxb1.cz

XB-1 až domů
**s poštovním
zdarma!**

XB1

Měsíčník sci-fi, fantasy a hororu

Obsah

Zahraniční SF

Carrie Vaughnová: Amaryllis	3
Jason Sanford: Do hlubin osvětlených moří	9
Sara Gengeová: Když ženy bojují	19
Daniel Abraham: I zaplakal Leviatan	25

Domácí SF

Františka Vrbenská: Starý dům má temná okna	34
Jan Pacas: Dámy v květinách	45
Pavel Obluk: Moře času	51
Petra Kubátová: Na kus řeči	59

Publicistika

Martin Šust: Rozhovor s Danielem Abrahamem	33
Jason Sanford: Ve vesmíru nikdo neuslyší tvůj smích	62
Antonín Tesař: Romantičtí upíři a krvelačné zombie...	64
Ivan Adamovič: Život s pocitem úžasu 13	67

Fantastická věda

Záhady počasí na Titanu; Pravěká masová otrava rtutí; Kde zaparkovat na Marsu; Sauropodi byli všude; Brazilská masožravka loví v podzemí	61
--	----

Filmfaroniáda

Filmová soutěž: John Certer: Mezi dvěma světy	68
Filmové premiéry: Hugo a jeho velký objev; Dream House; Labyrint; Mupeti; Underworld: Probuzení; Sherlock Holmes: Hra stínů; Perfect Sense; Železný Golem; Klapka!	69

Vivisektor

Čtenáři čtenářům; Jonathan Strahan: Nejlepší SF a F 2010; John Connolly: Brána do pekla; Leonard Medek: Dobrodruh 3; Diana Wynne Jonesová: Howlův putující zámek; Valentina Montevercchi: Utajený svět; Robert M. Wegner: Sekera a skála, meč a žár; John Saul: Utrpení neviňátek; Anton Schulz: Ztracen v čase; Kathy Reichs: Virus; René Vaněk: Soma Secundarium; Jan Wallentin: Strindbergova hvězda; Čaromor: Stíny nad Prahou; Zlatá kniha komiksů - Václav Šorel; <i>Nové knihy</i>	74
---	----

Šéfredaktor

Vlado Ríša

risa@casopisxb1.cz

Zástupce šéfredaktora

Jaroslav Jiran

jiran@casopisxb1.cz

Redaktor

Martin Šust

sust@casopisxb1.cz

Vydává

Konektor XB 1 s.r.o.

Praha 1, Nám. Republiky 1081/7

PSČ 110 00

www.casopisxb1.cz

Tisk

Libertas a.s.

Distribuce

společnosti holdingu PNS a.s.

prodejny firmy Relay

Předplatné

SEND s.r.o.

(www.send.cz/casopis/728/xb1)

Číslo vychází 5. 3. 2012

© Konektor XB1 s.r.o.

ISSN 1804-6606

MK ČR E 19853

Přetisk a jakékoli šíření povoleno

jen se souhlasem vydavatele.

Titulní strana **Maciej Garbacz**

Čeští malíři a ilustrátoři

Včera jsem měl tu čest otevřít výstavu jednoho z našich dvorních ilustrátorů, Karla Zemanu. Na druhou stranu to pro mě byl docela stres, protože jsem nikdy nic takového nedělal, neboť v malování jsem se svými schopnostmi skončil u domečku malovaného jedním tahem... Proto mám ke všem, co umějí malovat, neskonaleho úctu.

A Karel Zeman, znáte ho všichni, neboť je jedním z kmenových ilustrátorů jak Ikarie, tak i XB-1, je malíř par excellence.

Teprve na této výstavě jsem si uvědomil že máme vynikající malíře a nejen SF i u nás doma, protože na této výstavě předvádí nejen své sci-fistické věci, ale i obrazy s jinými tématy. Fascinovaly mě například jeho portréty, ale třeba i obraz staré lokomotivy. Došlo mi, že v poslední době jsme se tak nějak soustředili na to, co je z venku, a nevíšimáme si domácí tvorby.

Proto bylo dobré, že Galerie Nemesis vyhlásila soutěž pro mladé malíře. Určitě jste si výsledků soutěže mohli všimnout i na našem webu.

A právě na této výstavě jsem se domluvil s Martinem Zhoufem, že je nejvyšší čas seznámit vás, naše čtenáře, s českými a samozřejmě i slovenskými malíři, kteří se buď vyhradně, nebo i jen okrajově zajímají o SF. Podobný seriál jsme kdysi dělali v již zaniklém časopisu, ten se tehdy věnoval zahraňáckým špičkám v tomto oboru. Předpokládám, že i vy budete překvapeni šíří záběru a schopnostmi našich, domácích malířů. Musím přiznat, že kdybych neměl brýle, tak by mi občas i oči vypadly z důlků. O:)))

Vlado Ríša

Přestup šéfredaktora

Po čtyřiceti pěti letech a 1095 odehraných soutěžních utkáních přestupuje Vlado Ríša z Basketbalového klubu Chemie Praha do TJ ÚVN. Důvod je zcela jasný: v jeho letech už mu chemikálie nestačí a je tudíž vhodné, aby se o něj starali lékaři. Pro neznalé: ÚVN je zkratka Ústřední vojenské nemocnice. (foto: družstvo Chemie Praha, šéfredaktor je uprostřed s číslem 6)

PAF 2011

Uběhly necelé čtyři měsíce a na Fénixconu byly vyhlášeny výsledky dalšího (už druhého!) ročníku PAF! Ne, opravdu nemáme urychlený čas, to jen minulý ročník byl zveřejněn poněkud opožděně a naopak tento v malém předstihu.

V naší hitparádě autorů literární fantastiky, kterou sestavujeme z výsledků jednotlivých soutěží, obsadili první místa:

Dana Rusková	30,8 bodů
Karel Doležal	28 bodů
Václava Molcarová	25 bodů

Vítězce blahopřejeme k obhájení titulu.

Úplnou výsledkovou listinu a další informace najdete na <http://www.paf.sfkpalantir.net>.

Rada PAF

foto: Elfo Reinevan

Nemesis má narozeniny

Galerie Nemesis slaví rok od otevření kamenné prodejny. Ráda by tímto pozvala všechny své příznivce na happening, který startuje 8. 3. vernisází autorské výstavy Martina Zhoufa. Až do soboty budou mít návštěvníci možnost nejen zakoupit si některá díla s desetiprocentní slevou, ale taktéž setkat se s výtvarníky, zúčastnit se křestu nového katalogu Galerie Nemesis a získat první sběratelské kartičky „Master of Czech and Slovak Sci-fi and Fantasy“. Další informace o programu najdete na stránkách galerie www.galerienemesis.cz.

Milan Fibiger učí!

Chcete si zkusit či zdokonalit své schopnosti v kresbě a malbě? Právě pro vás v centru v blízkosti metra I. P. Pavlova nově otevřel svůj salon umění akademický malíř, ilustrátor Milan Fibiger. V tematických seminářích vás zkušeně a jistou rukou provede spektrem výtvarných úkolů a technik. Bližší informace na www.milanfibiger.com

Carrie Vaughnová

Amaryllis (AMARYLLIS)

Nikdy jsem nepoznala svou matku a nikdy jsem nepochopila, proč udělala to, co udělala. Měla bych jí být vděčná, že byla takový blázen a odstranila si implantát, aby mohla otěhotnět. Ale to taky znamená, že byla takový blázen, že své těhotenství tajila až do doby, kdy už interrupce nepřicházela v úvahu, a přitom celou dobu věděla, že si dítě nikdy nebude moct nechat. Že přijde o všechno. A že kvůli ní přijde o všechno i její domácnost.

Nikdy jsem to nepochopila. Jak to, že jí na tom nezáleželo? Co jí asi řekla její rodina, když se dozvěděla, co udělala? Když jim komise celou domácnost rozpustila, když je od sebe odloučila – obrala o všechno, a to všechno kvůli ní.

Myslela si snad, že za to stojím?

* * *

Všechno se točilo kolem kvót.

„Slyšela jsem, že na severu používají koše. Mají je ukotvené v pobřežních vodách,“ řekla Nina. „Padesát stop na šířku – dvakrát tolik proteinu jen s polovinou prostředků. Už nikdy bychom se nemuseli párat s volně žijící populací. Mohli bychom zdvojnásobit naši kvótu.“

Moc jsem ji neposlouchala. Zrovna jsme odpočívaly, jen na chvíli. Seděly jsme spolu na zábradlí na přídi *Amaryllis* a Nina mluvila o svých velkých plánech.

Vítr napínal plachty a sklolaminátový trup bezhlesně brázdil vody. Pluli jsme úplně hladce. Garrett a Sun za námi tahali síť a vytahovali na palubu úlovek. *Amaryllis* byla elegantní, třicet stop dlouhá pěkná loď s dostatečně velkým prostorem pro posádku a pro náklad – sice staříčká, ale pro práci na moři víc než způsobilá. Byla to dobrá loď a s dobrou posádkou. Tou nejlepší.

„Marie...“ Nina se dožadovala méj pozornosti.

Povzddechla jsem si a probrala se. „O tomhle už jsme mluvili. Zkrátka nemůžeme zdvojnásobit naši kvótu.“

„Ale kdybychom získali oprávnění...“

„Máš snad pocit, že tak, jak je to teď, to není dobré?“ Měli jsme výbornou posádku – mohli jsme se dobře najíst a nepřekračovali jsme svoje kvóty. Měla jsem za to, že uděláme nejlíp, když nebudeme nic hrotit. Nedělat vlny, jak se říká.

Nininy velké hnědé oči se zalily slzami. Řekla jsem něco, co nechtěla slyšet, protože jsem věděla, o co jí opravdu jde, a status quo to nebyl.

„No právě,“ řekla. „Už několik let plníme kvóty a všem se nám dobře daří. Vážně si myslím, že bychom to měli zkusit. Můžeme se přece alespoň zeptat, ne?“

Jenže v tom to právě bylo. Nebyla jsem si jistá, že si to zasloužíme. Nebyla jsem si jistá, jestli by taková zodpovědnost stála vůbec za to. Nešlo mi o prestiž. A ani Nině o ni nešlo – to, co chtěla, bylo dítě.

„V každém případě to není v našich silách,“ řekla jsem a odvrátila se od ní. Nedokázala jsem snést ten její naléhavý pohled.

Seskočila ze zábradlí na levobok, aby pomohla ostatním vytáhnout síť. Na to, aby toužila po dítěti, ještě nebyla dost stará. Byla mrštná, šikovná a celá zářila, jak běžela bosá po palubě

a v hnědých vlasech jí svítily pramínky zesvětlené sluncem. Vlastně ne. *Byla* na to dost stará. Už byla v naší domácnosti sedm let – bylo jí teď dvacet. Nemohla jsem uvěřit, že už je to tak dlouho.

„Prr!“ křikl Sun. Ozvalo se šplouchnutí a pak náraz, jak něco v síti třesklo o trup lodi. Sun se vyklonil přes bok a chytil síť, která téměř sklouzla zpátky do vody. Svaly na širokých, do bronzova opálených zádech se mu napjaly. Nina, tak drobounká vedle jeho urostlé postavy, se mu snažila pomoci. Přiběhla jsem k nim a popadla je za opasky kalhot, aby nepřepadli. Čtvrtý z naší posádky, Garrett, zajistil síť na hák. Společně jsme vytáhli úlovek na palubu. Museli jsme chytit něco velkého, něco opravdu silného.

Měli jsme dva agregáty – velké plováky ze zbytků oceli a dřeva – ukotvené nějakých padesát mil od pobřeží. Ty vábily hejna ryb a my jsme je chytali. Hlavně makrely, sardinky, tresky a chmurnatky. Tu a tam si do našich sítí našli cestu i žraloci nebo mečouni, ale ty jsme házeli zpátky do vody. Byli vzácní a do našich kvót se nepočítali. Myslela jsem si, že jednoho takového jsme chytili i teď – mezi slizkou stříbřitou masou menších ryb se mrskalo něco neobvykle velkého. Tohle bylo hodně velké, to ano, asi jako Nina. Nebylo divu, že je to málem stáhlo dolů. Jenže tvar těla to mělo jiný. Bylo to hladké a aerodynamické, rychlý plavec. A stříbřitý jako ostatní ryby v síti.

„Co to je?“ zeptala se Nina.

„Tuňák,“ řekla jsem. Došla jsem k tomu vylučovací metodou. Nikdy v životě jsem žádného neviděla. „Asi tuňák modroploutvý.“

„Modroploutvého tuňáka už nikdo nechytí aspoň třicet let,“ ozval se Garrett. Navzdory šátku přes čelo, kterým měl stažené střapaté tmavé vlasy, mu po spáncích stékal pot.

Pohled na takové množství proteinu mě fascinoval. Přitiskla jsem rybě ruku na bok a cítila, jak jí zaškusaly svaly. „Třeba se vrátí.“

Koneckonců, pořád jsme lovili jejich přirozenou potravu. Kdysi přitahovaly plováky tuňáky stejně jako makrely. Nikdo už ale hodně dlouho žádného neviděl, a tak se mělo za to, že jsou pryč.

„Hoďme ho zpátky,“ vyzvala jsem je a ostatní mi pomohli zvednout síť a odtáhnout ji k boku lodi. Museli jsme zabrat všichni čtyři, a když se nám konečně podařilo přehodit ho přes palubu, přišli jsme zároveň o polovinu obsahu sítě. Přival stříbřitých šupin se ve vodě zatřpytil. Ale nevadilo nám to. Lepší být pod kvótou než ji překročit.

* * *

Posádka *Kalifornana* loni získala vlajku a nechávala ji, aby se třepotala na vršku hlavního stěžně, tak, aby ji všichni viděli. Červená a zelená – symbol síly a plodnosti. Elsie z *Kalifornana* měla přivést na svět dítě už za pár týdnů. Jakmile bylo její těhotenství potvrzeno, přestala se plavit a zůstávala doma, hýčkaná a opatrovaná. Občas přicházela do přístavu, aby uvítala

připlouvající loď své domácnosti, ruce volně položené na obrovském břiše. Nina na ni pokaždé zírala. Elsie byla možná první těhotná žena, kterou kdy Nina viděla, nebo alespoň první od té doby, co přečkala pubertu a začala pomýšlet na to, že by si to obrovské břicho pořídila sama.

Když jsme připlouvali, stála tam Elsie zas, jako bronzová ikona zalitá zapadajícím sluncem. Trochu se pod vahou svého břicha prohýbala, jako loď, která se brání náporu větru.

Svinuli jsme plachty a veslovali k molu u domu vah. Nina se nakláněla přes zábradlí a zírala na Elsie, která mávala na kapitána, co stál na palubě *Kaliforniana*. Pevný a rázný, jak má správný kapitán být, zvedl ruku a zamával jí taky. Jejich loď už byla přivázaná na svém místě, úlovek zvážený a všechno uklizené. Nina si při pohledu na ten dokonalý život povzddechla a nikdo se na ni nezlobil, že nepomáhá. V tomhle případě bylo nejlepší nechat ji snít, dokud z toho nevyroste. Může to trvat celé roky, ale i tak...

Posádka mojí *Amaryllis* předala bedny s naším úlovkem dokařům, aby je poslali dál do domu vah. Za ním pak stály zpracovatelské haly, kde se ryby udily, konzervovaly a nakládaly k další přepravě do vnitrozemí. Společnost Nová Oceánie produkovala šedesát procent veškerého proteinu pro celý region, což byl fakt, na který jsme byli pyšní. Byl to náš důvod, proč pokračovat v tom, co děláme. V samotné společnosti bylo deset lodních posádek a právě ty cítily skutečnou hrdost. Byly to rybářské lodě, které odváděly dobře svou práci a plnily kvóty, takže celý systém mohl hladce fungovat. Měla jsem štěstí, že jsem měla svou *Amaryllis* a mohla se mezi ně počítat.

Když jsme zajistili loď a vylezli na molo, všimla jsem si, že službu u vah má Anders. To znamenalo, že týden práce mohl jít docela dobře k čertu.

Ode dne, kdy si moje matka vyňala implantát a zničila svou domácnost, už uběhlo pětadvacet let. Pro lidi jako Anders to mohlo být klidně včera.

Ten chlap nás nechal trnout celých čtyřicet minut, než zvážil náš úlovek a zapsal údaje. Nato prohlásil: „Překročili jste kvótu o padesát liber.“

Kvóty byly jediný způsob, jak udržet rybolov pod kontrolou. Jak zabránit vyčerpání zásob, následnému nedostatku potravy a konečně hladovění. Komise založila kvóty na tom, kolik člověk potřebuje, ne kolik může ulovit. Překročení kvóty – snaha ukázat druhým, že potřebujete víc než oni – se považovalo za projev neucty ke komisi, ke společnosti a celému rybářství.

Podlomila se mi kolena, málem jsem si sedla na zadek. Měli jsme to navážené správně, věděla jsem to. Vrhla jsem na něho zlostný pohled. Garrett a Sun, pár silných, urostlých námořníků, kteří byli před zřízencem v nudné šedivé úřední haleně úplně bezmocní, na něj blýskali očima. Někdy se zdá, že ať udělám cokoli, pořád to není dost. Že nikdy nedosáhnou na tu čáru s názvem „akorát“, že budu vždycky příliš nízko nebo příliš vysoko. Většinou příjmu výsledek vážení tak, jak mi ho řeknou, a jdu domů, ale dneska, po tom, co jsme pustili zpátky do vody tuňáka a spolu s ním i deset liber zákonného úlovku, to na mě bylo příliš.

„Děláte si legraci,“ odpovídala jsem. „Padesát liber?“

„Přesně tak,“ trval na svém Anders a zaznamenal pokutu na tabulku za sebou, aby ji viděly všechny ostatní posádky.

„Takový zkušený kapitán jako vy by si měl poradit líp.“

Ani se na mě nepodíval. Nemohl se mi podívat do očí a zároveň mi dávat najevo, jaký jsem šmejd.

„Co chcete, abych udělala, naházela přebytek přes palubu? Těch padesát liber můžeme sníst. Nebo je můžeme zkrmit.“

„Někdo je sní, nemějte obavy. Ale budete to mít v záznamech.“ Udělal si poznámku, jako kdyby si myslel, že přijdeme a přepíšeme zápisy v archivu.

„To bychom nemuseli celý příští týden vyplout, co?“ řekla jsem.

Zřízenec se zamračil a obrátil se na druhou stranu. Překročení o padesát liber – pokud by to vůbec byla pravda – mohlo vyrovnat deficit jiné posádky a příští týden bude náš úlovek stejně potřeba jako tenhle, třebaže si to někteří lidé nechtějí připustit. Mohli bychom si dát zvednout kvótu, jak chtěla Nina, a nemuseli bychom si dělat starosti s překročením kvót vůbec. Jenže pak bychom si dělali hlavu s deficitem a z toho, že nedosáhneme na kredit, abychom mohli nakrmit všechny naše krky, včetně jednoho Ninina navíc. Překročení se musí penalizovat, jinak by všichni lovili víc, než smějí, a měli nadbytečné děti, a kam by to došlo? Příliš mnoho krků, příliš málo jídla, žádná schopnost přežít katastrofu a všechny nemoci a hladomor, který by následoval. V archivech jsem viděla obrázky z doby po velkém úpadku.

Tak akorát a ani libru navíc. Všeho s mírou. Ale přece nebudu vyhazovat padesát liber, jen abych měla čisté záznamy.

„To je všechno. Děkuji, kapitánko Marie,“ nechal se slyšet Anders obrácený zády ke mně, jako kdyby se na mě nemohl ani podívat.

Když jsme odešli, našla jsem Ninu u dveří, jak na nás zírá. Strkala jsem ji před sebou zpátky k lodi, abychom mohli *Amaryllis* uložit na noc.

„Váhy na *Amaryllis* nejsou tak rozhašené,“ vrčel Garrett, když jsme s ní veslovali na vyhrazené místo v loděnici. „Možná deset liber, ale padesát ne.“

„Vsadil bych se, že Anders měl nohu na páce a přidal nám,“ přidal se Sun. „Všimli jste si, že když má službu Anders, jsme vždycky mimo?“

Všimli. Všichni.

„Je to pravda? Ale proč by to dělal?“ zeptala se Nina, naše nevinná Nina.

Všichni se podívali na mě. Bylo to jako mít na noze přivázanou kouli.

„Co je?“ ptala se Nina. „O co jde?“

Tohle patřilo k věcem, o kterých se nemluví, a Nina byla ještě příliš mladá, takže nic nevěděla. Všichni ostatní věděli, do čeho jdou, když se ode mě nechali najmout. Nina ne.

Podívala jsem se na ně a zavržela hlavou. „Nikdy bychom Andersovi něco takového nedokázali, takže nemá cenu se o tom bavit. Otřepem se z toho a dost.“

„Ještě pár takových černých teček a zruší nám domácnost,“ nenechal se umlčet Sun.

Tak tohle jim dělalo starosti.

„Kolik černých teček?“ zeptala se Nina. „To by přece nemohl, nebo ano?“

Garrett se usmál a snažil se to zlehčit. On byl první, kdo se mi upsal, když jsem najímala posádku. Už jsme toho spolu zažili hodně. „Musíme zkrátka zjistit, kdy má Anders službu, a snažit se doplnit vždycky, když bude sloužit někdo jiný.“

Jenže většinou žádný rozpis služeb neexistoval, a když loď připlula, mohl mít službu kdokoli. Nedivila bych se, kdyby se ukázalo, že si na nás Anders vždycky počíhal, jen aby nám mohl ošidit vážení.

Amaryllis vklouzla na své místo a já nechala Garretta a Suna, aby ji zajistili. Opřela jsem se o bok, protáhla si ruce a zadívala se vzhůru na stěžeň. Nina seděla kousek dál, pěsti zaťaté a rty pevně stisknuté k sobě. Elsie a kapitán *Kalifornana* už byli pryč.

Smutně jsem se na ni usmála. „Možná bys měla větší šanci pořídit si ten svůj jeden hladový krk navíc, kdybys přešla k jiné posádce. Třeba ke *Kalifornanovi*.“

„Chceš se mě zbavit?“ zeptala se.

Posadila jsem se, položila jí ruce kolem ramen a přitáhla si ji k sobě. Nina ke mně přišla jako nemotorná třináctiletá dívka z Bernardina, města kousek výš nad pobřežím. V mé domácnosti pro ni bylo místo a já byla ráda, že jsem ji získala. Vyrůstlo z ní chytré a snaživé děvče. Až půjdu na odpočinek, mohla by nastoupit na moje místo, převzít *Amaryllis*. Ale to jsem jí ještě nikdy neřekla.

„To teda ani náhodou.“ Chvilí zaváhala, než mě objala a přitiskla se ke mně.

* * *

Naše domácnost pro nás byla oázou. Tvrdě jsme pracovali, abychom si ji vytvořili. Zdědila jsem loď a získala rodinu, jednoho po druhém. Nejdřív Garretta a Suna jako posádku na loď, potom kyprou a starostlivou Dakotu na vedení domácnosti, ta si přivedla nadaného J. J. a společně jsme vychovali Ninu. Získali jsme oprávnění k rybolovu a pak jsme se propracovali k přidělu půdy. Deset let života plného dřiny a potu při budování, zahradničení i vychovávání, ale místo, které jsme vytvořili, bylo nádherné.

Postavili jsme dům z nepálených cihel ve stráni nad přístavem. V odpoledním slunci mu stěny zářily jako zlato. Část domu, která vyčnívala ze svahu, sloužila jako zeď chránící zahradu a studnu. Cestička vedla kolem domu na dvorek. Našli jsme plochou břídlíci a tu jsme použili jako dlažbu kolem obdělávaného pozemku a kolem studny a vytvořili z ní pramen. Malinký, ale jakákoli volně přístupná čerstvá voda byla luxus. Na kopci nad domem jsme měli větrnou elektrárnu a solární panely.

Každý, kdo chtěl, mohl mít vlastní pokoj, ale kromě Suna ho nechtěl nikdo. Zřídil si oddělenou místnost ve svahu na druhé straně dvorku. Dakota, J. J. a Nina spali na slamnících v největším pokoji. Garrett a já jsme sdíleli lůžko v malém. A měli jsme zahradu. Pěstovali jsme ovocné stromy – pomerančovník a citroník a ty navíc poskytovaly stín kuchyni. Měli jsme vlastní kukuřici, rajčata, slunečnice, hrášek a fazole, mrkev, ředkvičky, dva druhy pepře a vůbec všechno, co mohlo vyrůst na těch pár čtverečních stopách půdy. Jeden truhlík s mátou a druhý s bazalkou. Celkem vzato jsme se dokázali uživit sami, a tak jsme mohli příspěvky ze společnosti využít na vyspravení *Amaryllis* a k nákupu specialit, jako byla rýže nebo med, látky a provazy, které jsme nemohli vyrobit sami. Dakota chtěla příští sezonu začít chovat kuřata, pokud bychom je mohli směřovat.

Tak ráda bych tohle všechno vmetla do tváře lidem, jako byl Anders. Nebylo to o tom, že bych se nesnažila, pro nikoho jsem přece nebyla žádná přítěž.

Posádka byla doma a J. J. už měl připravenou večeři. Dakota a J. J. si zpočátku práci dělili rovným dílem a ve všem se střídali, ale brzy si mezi sebou začali své úkoly prohazovat – obrácení

kompostu za pověšení prádla, oprava vrtule větrné elektrárny za umytí kuchyně – až nakonec J. J. dělal téměř všechno, co se týkalo kuchyně a obytných prostor, a Dakota se starala o zahradu a o opravy.

Podle solidárního výrazu, který J. J. nasadil, když mi podával mou porci – uzenou makrelu a zeleninu – jsem pochopila, že už mu někdo řekl o hádce s mistrem vah. Nejspíš proto, aby se mě on nebo Dakota nezačali vyptávat, jaký jsem měla den. Zůstala jsem venku déle než obvykle a prošla celé hospodářství. Ne že bych čekala, že narazím na nějaký problém, ale bylo to pro můj vlastní klid. Dělal mi dobře prohlížet si všechno, co jsme vytvořili, položit ruku na sloup větrné elektrárny nebo proplétat prsty mezi listy citroníku a ujistit se, že nic z toho nezmizelo a nezmizí. Stal se z toho takový rituál.

V posteli pod příkrývkou jsem se přitiskla těsně ke Garretovi. Mohla jsem tak získat útěchu a zároveň ji dávat, tělo na tělo pod teplým vzduchem proudícím dovnitř světlíkem ve střeše nad naším lůžkem.

„Špatný den?“ zeptal se.

„Žádný den nemůže být špatný, pokud je loď a posádka v bezpečí zpátky doma,“ odvětila jsem, ale znělo to plytce.

Garrett se pohnul, protáhl mi ruku zezadu za krkem a oběma pažemi si mě přitáhl těsněji k sobě. Naše nohy se navzájem propletly a moje nervy se trochu zklidnily.

„Nina má pravdu,“ pravil. „Můžeme lovit víc. Mohli bychom uživit i další krk. Kdybychom si požádali...“

„Vážně si myslíš, že by to k něčemu bylo?“ zeptala jsem se. „Já si zas myslím, že by vám bylo líp s jiným kapitánem.“

Naklonil se ke mně, dotkl se mých úst svými rty a přitlačil, dokud jsem nezareagovala. O minutu později už jsme se usmívali oba.

„Víš, že my všichni jsme tady skončili proto, že s nikým jiným nevyjdeme. Ale díky tobě vypadáme jako dobrá rodina.“

Obrátila jsem se v žertu na druhou stranu, jako že jsem uražená, a zasmála se.

„Spousta posádek – spousta domácností – zůstane bez dětí,“ řekl. „To přece vůbec nevdává.“

„Nejde mi ani tak o dítě,“ ujistila jsem ho. „Jenom už mě nebaví pořád s někým bojovat.“

Je naprosto normální, když se děti vzpírají rodičům nebo domácnosti, a když vyrostou, dokonce i komisi. Ale to, že jsem měla neustále pocit, že bojuju se svou matkou, kterou jsem nikdy nepoznala, nebylo spravedlivé.

Když jsem šla druhý den s Ninou dát do pořádku *Amaryllis*, pořád jsem měla pocit, že se mi vyhýbá, a snažila jsem se sama sebe přesvědčit, že se mi to jenom zdá. Vůbec se na mě nepodívala. Nebo spíš předstírala, že se nedívá, a tajně na mě pak vrhala kradmé pohledy. Z toho, jak se mi odmítala podívat do očí, už mi začínala naskakovat husí kůže. Něco se jí muselo vylihnout v hlavě. Měla nějaké tajemství.

Znovu jsme zahlédli Elsie, jak přichází od doků. Byla od nás nějakých sto metrů, ale její silueta byla nezaměnitelná. Ninu tak uchvátila, že se zastavila a zírala na ni.

„To je vážně tak zajímavá?“ zeptala jsem se a usmála se. Snažila jsem se, aby to vyznělo jako škádlení.

Nina se na mě po očku podívala, jako kdyby zvažovala, jestli

se mnou má mluvit, nebo ne. Pak si povzddechla. „Chtěla bych vědět, jaké to je. Copak ty bys to nechtěla vědět?“

Chvilí jsem o tom přemýšlela, ale cítila jsem spíš strach než zvědavost. Myslela jsem na všechno, co by se mohlo stát, i kdyby nám na stožáru vlála schvalovací vlajka. Nina by to ale nepochopila. „To bych vážně nechtěla.“

„Marie, jak můžeš být tak... *lhostejná*?“

„Protože se nehodlám trápit něčím, co nemůžu změnit. Kromě toho, mnohem raději budu dělat kapitána lodi než jen trčet na břehu a dívat se.“

Prošla jsem kolem ní a pokračovala k naší lodi. Šla za mnou, s hlavou skloněnou.

Vydrhly jsme palubu a zkontrolovaly lana, uklidily kabinu, udělaly inventuru a posbíraly výstroj, kterou bude třeba opravit. Zabere nám to pár dní, než zase budeme moct vyplout na moře. Nina skoro celé dopoledne mlčela a já jsem se na ni pořád po očku dívala. S hlavou skloněnou ke své práci jsem se kousala do rtu a uvažovala, o čem tak intenzivně přemýšlí. Co přede mnou skrývá.

Ukázalo se, že sbírala odvalu.

Podala jsem jí poslední balík sítí a pak jsem šla znovu zkontrolovat podpalubí a kabinu, jestli je všechno dobře zavřené. Když jsem se chystala vylézt z lodi za ní, seděla na kraji hráze, nohy spuštěné dolů, a mírně s nimi pohupovala. Vypadala o deset let mladší, jako kdyby byla zase dítětem. Jako tenkrát, když jsem ji uviděla poprvé.

Tázavě jsem se na ni podívala, povytáhla obočí a čekala, jestli konečně něco řekne. Nakonec to nevydržela. „Zeptala jsem se Suna, proč tě Anders nemá rád. Proč s tebou ostatní kapitáni nikdy moc nemluví.“

Tak takhle to tedy bylo. Sun – vždycky věčný a soudný – jí to řekl bez jakýchkoli příkras. A Nina byla zděšená.

Usmála jsem se a posadila se na zábradlí těsně před ní. „Myslela jsem si, že už jsi na to přišla sama, když jsi u nás tak dlouho.“

„Věděla jsem, že se něco stalo, ale nedokázala jsem přijít na to co. A jak bych taky mohla – chci říct, nikdo o tom nikdy nemluvil. Ale... co se stalo s tvou matkou? S její domácností?“

Pokrčila jsem rameny, protože jsem si z toho sama nic nepamatovala. Poskládala jsem si celý příběh, jak se dalo, a něco jsem si domyslela. O tom, co se stalo, jsem se dozvíдалa od lidí, kteří si taky jenom domýšleli. Kteří chtěli, abych pochopila, kde je mé místo ve světě.

„Myslím, že je rozdělili po celém regionu. Bylo jich deset – docela velká domácnost, prosperující, dokud jsem se neobjevila já. Nevím, kde všichni skončili. Mě odvezli do Nové Oceánie. Vyrostla jsem u původní posádky *Amaryllis*. Když Zeke a Ann odešli na odpočinek a založili si kousek odtud hrnčířskou dílnu, předali mi loď, abych si založila vlastní domácnost. Šťastný konec.“

„A tvoje matka – sterilizovali ji? Teda po tom, co ses narodila.“

„Nejspíš ano. Jak jsem řekla, sama nevím, co se stalo.“

„Myslíš, že si řekla, že to stojí za to?“

„Moc tomu nevěřím,“ řekla jsem. „Jestli chtěla dítě, takhle přece žádné neměla. Možná jen chtěla být nějakou dobu těhotná.“

Nina vypadala, jako by o tom usilovně přemýšlela. Houkala nohama a dívala se na zčeřenou vodu, co narážela do trupu lodi. Znervóžňovalo mě to. Musela jsem něco říct.